

Arrest

nr. 156 829 van 23 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 september 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CAERELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) hij geen elementen heeft aangebracht die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking

komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn feitenrelaas, het volharden in zijn reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de commissaris-generaal niet voldaan heeft aan de op hem liggende gedeelde bewijslast aangezien hij geen contact heeft opgenomen met de rechtbank, merkt de Raad op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In de mate verzoeker in het verzoekschrift probeert te overtuigen door te verwijzen naar aan zijn verzoekschrift toegevoegde stukken die zijn familie kon bekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stukken faxkopieën zijn, waaraan geen objectieve bewijswaarde wordt toegekend, en daarenboven niet vertaald zijn.

De Raad wijst er op dat hoe dan ook, ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de "verkeerde vragen" werden gesteld aan de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah kan hij de Raad niet overtuigen aangezien verzoeker verklaarde dat de Ahmadi-gemeenschap geïnformeerd werd over de fatwah uitgevaardigd door Khatme-nabuwat en bij navraag blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap niet op de hoogte is van een fatwah die zou uitgesproken zijn tegen verzoeker en zijn familie. In de bestreden beslissing wordt daaraan toegevoegd dat de voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap tevens stelde dat het merendeel van de fatwah's niet wordt uitgevaardigd tegen 1 of meerdere individuen maar tegen de volledige geloofsgemeenschap. Verzoeker blijkt er ook verkeerdelijk vanuit te gaan dat zijn asielaanvraag werd afgewezen op grond van artikel 57/6/2.

3. Verzoeker heeft geen persoonlijke problemen aangetoond en slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De Raad ontkent niet dat de situatie van de ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd (zie ook informatie toegevoegd aan de nota van de verwerende partij). Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de ahmadi. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt correct geconcludeerd dat de situatie niet veranderd is in vergelijking met zijn vorige asielaanvraag. Verzoeker toont niet met concrete problemen aan dat er in zijn streek van herkomst een situatie heerst die beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2015, voert verzoekende partij aan dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag een indirect bewijs van haar vrees voor vervolging heeft ingediend en dat zij thans heeft aangetoond dat zij zelf wordt vervolgd omdat zij op actieve wijze haar geloof heeft gepredikt. Ter ondersteuning daarvan verwijst verzoekende partij naar de nieuwe stukken die zij heeft ingediend, met name een voor eensluidend verklaard afschrift van de rechtszaak met rolnummer 155/18/12/13, een schrijven van haar advocaat en de enveloppe van verzending. Verzoekende partij wijst er op dat ten onrechte in de beschikking wordt gesteld dat er geen originele stukken worden ingediend. Bovendien legt zij thans de vertaling neer van deze stukken. Verzoekende partij preciseert dat uit de stukken van de rechtszaak kan afgeleid worden dat zij wordt aangeklaagd wegens "Murdad". Er werd gedreigd om haar te arresteren maar verzoekende partij kon tijdig wegvluchten. Uit de stukken blijkt volgens

verzoekende partij dat de klagers zich gekwetst voelen in hun geloof door de wijze waarop zij predikt en uit de stukken blijkt dat een verzoekschrift werd neergelegd onder sectie 298C/506 van de Pakistaanse Grondwet. Verzoekende partij is van oordeel dat uit deze stukken dan ook haar vrees voor vervolging blijkt. Zij vervolgt dat het CGVS het onderzoek niet grondig genoeg heeft gevoerd aangezien de contactpersoon die zij contacteerde in deze zaak niet op de hoogte was van de vervolging of de tweede rechtszaak in hoofde van verzoekende partij. Zij wijst er op dat om haar vrees te bewijzen haar broer contact heeft opgenomen met de rechtbank van Chiniot, wat zeer gevaarlijk is aangezien haar broer de kans liep om onmiddellijk te worden aangehouden reden waarom dit niet eerder gebeurde. Verzoekende partij vraagt dat de tweede rechtszaak waarvan zij slachtoffer is ten gronde wordt behandeld en dat een nieuw onderzoek wordt gepleegd naar alle door haar ingediende stukken. Wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt verzoekende partij dat zij een groot gevaar loopt in Punjab omdat zij het risico loopt onmiddellijk te worden aangehouden.

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de religieuze problemen die zij als ahmadi kende. Deze problemen werden reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig bevonden in zijn arrest nr. 110 865 van 27 september 2013. De Raad oordeelde als volgt: "(...) 2.5. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De commissaris-generaal heeft te dezen correct vastgesteld dat verzoekende partij haar eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk initieel verzwegen heeft. Pas voor het eerst op het Commissariaat-generaal legt verzoeker zijn paspoort voor en geeft hij slechts met mondjesmaat toe dat hij ook een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 2). Het intentioneel verzwijgen van al deze feiten bij aanvang van de asielaanvraag wijst erop dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht en dat hij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft zonder asiel aan te vragen, alsook dat hij een Nederlands visum had zonder aldaar asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij, van zodra hij hiertoe de kans krijgt, internationale bescherming inroept. Indien verzoeker een daadwerkelijke vrees heeft, dan is het geenszins aannemelijk dat hij niet op zijn minst poogt de bescherming in te roepen van de autoriteiten in het land waar hij verblijft of toegang toe heeft, zijnde het Verenigd Koninkrijk of Nederland. Het argument dat zijn reisagent hem gezegd heeft om zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet te vermelden, kan evenmin overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Immers werd verzoeker er van bij aanvang op de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat hij de waarheid moet vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn asielaanvraag wordt verworpen. Tevens werd hem meegedeeld geen personen te geloven die aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 12, p. 1). Dat verzoeker ondanks deze mededelingen toch een leugenachtige verklaring aflegde omtrent zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, doet terecht besluiten dat hij de Belgische asielinstanties intentioneel heeft trachten te misleiden, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het gegeven dat verzoeker wel bepaalde documenten heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn relaas, kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Bovendien heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd waarom deze documenten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen.

De Raad wijst er daarenboven nog op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal, een nuttige methode is om de waarachtigheid van feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken, waaronder zijn

plaatsen van eerder verblijf. Het gegeven dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In tegenstelling nog tot wat verzoeker voorhoudt, betreft het geenszins een detail maar een bewust verzwijgen van relevante gegevens.(...)” en nog “(...) 2.7. De initieel onjuiste verklaringen inzake zijn eerder verblijf leiden tot een eerste vaststelling die mee aanleiding geeft tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is de bestreden beslissing voorts niet beperkt tot een motivering inzake het verzwijgen van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, maar wordt tevens vastgesteld dat zijn asielrelaas doorspekt is met tal van onaannemelijkheden en vaagheden in zijn verklaringen op het niveau van de relevante bijzonderheden derwijze dat dit afbreuk doet aan de waarachtigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Ook wat betreft de voorgelegde documenten heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd waarom deze geen ander licht kunnen werpen op zijn bevindingen. De Raad treedt de vaststellingen van de commissaris-generaal bij dat de dreigbrief van de ‘khatme nabuwat’ een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker is het niet eens met de beoordeling dienaangaande, maar brengt geen pertinente concrete argumenten aan die deze bevindingen zouden kunnen onderuit halen. Bovendien wijst de Raad erop dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dit dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). (...)”

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerste asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo stelt de commissaris-generaal terecht het volgende vast: “Zo verklaarde u dat er tegen u en enkele andere van uw familieleden twee fatwa's zijn uitgevaardigd door Khatme-nabuwat, een eerste op 2 mei 2014 en een tweede op 16 juni 2014 (CGVS 1, p. 3-4). Ter staving van uw verklaringen legde u een kopie van beide documenten neer. Zij er echter op gewezen dat de bewijswaarde hiervan slechts beperkt is omdat het kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarenboven verklaarde u dat uw familie in Pakistan de Ahmadigemeenschap op de hoogte bracht van deze problemen. Uw oom langs moederszijde zou namelijk de algemene woordvoerder van de Ahmadigemeenschap in Pakistan, Saleem ud Din, hebben ingelicht (CGVS 1, p. 6 en 8). Gevraagd of de Ahmadigemeenschap bijgevolg stappen heeft ondernomen om u en uw familieleden te helpen, antwoordde u dat ze jullie niet kon helpen, maar ze de fatwa wel geregistreerd heeft in haar notulen (CGVS 1, p. 6). Uit navraag bij de Ahmadigemeenschap in Rabwah, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat zij niet op de hoogte is van het feit dat er tegen u en enkele van uw familieleden een fatwa werd uitgesproken. Dit is des te opmerkelijker aangezien uit de verklaringen van de voorzitter van de Ahmadigemeenschap blijkt dat het merendeel van de fatwa's niet uitgevaardigd wordt tegen 1 of meerdere individuen, maar tegen de volledige ahmadigeloofsgemeenschap. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor volledig ondermijnd.

Daarnaast gaf u aan dat er in december 2013 ook een valse rechtszaak tegen u, uw broer en neef zou zijn opgestart wegens blasfemie (CGVS 1, p. 6-7). Ook hiervan zou de Ahmadigemeenschap op de hoogte zijn aangezien uw broer en/of neef deze problemen eveneens gemeld hebben aan Saleem ud Din, de algemene woordvoerder van de Ahmadigemeenschap in Pakistan (CGVS 1, p. 8). In tegenstelling tot uw verklaringen blijkt uit de navraag bij de Ahmadigemeenschap in Rabwah dat zij ook hiervan niet op de hoogte is. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt hierdoor volledig op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt bovendien nog bijkomend ondermijnd door volgende vaststellingen. Ter staving van deze verklaringen legde u kopieën van gerechtelijke documenten van de rechtbank van Chiniot voor, die hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Zowel in uw schriftelijke verklaringen die u reeds neerlegde bij het indienen van uw asielaanvraag als tijdens uw eerste interview bij de het CGVS verklaarde u dat op deze documenten het nummer van de zaak vermeld staat (Schriftelijke verklaringen p. 7-8 en CGVS 1, p. 8). Gevraagd waar dit zaaknummer dan stond, wees u het nummer van de artikels van de Pakistaanse strafwet aan waarop de klacht gebaseerd is (CGVS 1, p. 9). Toen u besepte dat dit inderdaad de artikelnummers waren, stelde u dat het CGVS maar naar de rechtbank moest bellen om navraag te doen (CGVS 1, p. 9). Het feit dat het zaaknummer of enig ander identificatienummer ontbreekt op de door u voorgelegde documenten ondermijnt de authenticiteit van deze documenten en zodoende ook de geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Gevraagd hoe uw broer te weten kwam over deze rechtszaak, vertelde u vervolgens dat een bron hem hierover had ingelicht. U had echter geen enkel idee wie deze bron was, maar zou het aan uw broer vragen (CGVS 1, p. 9-10). Evenmin wist u of uw familie naar aanleiding van deze zaak een advocaat had geraadpleegd noch of er in deze zaak wel onderzoek werd gedaan. U kon enkel met zekerheid zeggen dat uw broer in deze zaak niet was verschenen. Gevraagd wat u daarmee precies bedoelde, meer bepaald of dit betekende dat uw broer was opgeroepen, maar hij niet was opgedaagd of u hiermee iets anders bedoelde, moest u toegeven dat u eigenlijk niet eens wist wat er precies was gebeurd. U opperde dat het CGVS zelf contact kon opnemen met de rechtbank om te informeren naar de stand van zaken aangezien u alles verteld had wat u wist (CGVS 1, p. 8). Ook toen u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS gevraagd werd wat de huidige stand van zaken in deze rechtszaak is, moest u het antwoord schuldig blijven. Aangezien u verklaarde dat deze rechtszaak verband houdt met een andere rechtszaak die tegen uw familieleden loopt en waarin uw familie een advocaat in de arm heeft genomen, werd u gevraagd of deze advocaat niet in de mogelijkheid was meer informatie in te winnen over de stand van zaken in de rechtszaak die ook tegen u loopt. U antwoordde hierop dat uw broer gezegd heeft dat de advocaat wel kan vertellen wat er precies gebeurt, maar u dit niet aan uw broer heeft gevraagd. U vervolgde dat u niet wist dat het CGVS zou vragen of er reeds een datum voor de zaak is vastgesteld en u het anders wel aan uw broer had gevraagd (CGVS 2, p. 7). Dergelijke verklaringen getuigen van weinig interesse in de door u ingeroepen problemen en brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang. Al deze elementen raken immers aan de kern van uw asielrelaas. Zodoende kon van u redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover concrete, gedetailleerde en nauwkeurige informatie kan verschaffen of u op zijn minst veelvuldige pogingen had ondernomen om hierover informatie in te winnen -waartoe u zoals blijkt uit uw verklaringen wel degelijk de mogelijkheid had-, wat geen van beide het geval was. In ditzelfde verband verklaarde u nog dat al deze vervolgingsdaden verband houden met de problemen die uw familie sinds 1998 kent (CGVS 1, p. 4 en 8-9 - CGVS 2, p. 5) en u omwille hiervan zelf reeds eerder werd geviseerd, meer bepaald nog voor uw vertrek uit Pakistan alsook door middel van de dreigbrief die u in 2013 ontving (CGVS 2, p. 6), problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag inriep. Zoals reeds uitgebreid geargumenteed in het kader van uw eerste asielaanvraag, kan aan deze persoonlijke problemen geen geloof worden gehecht. Het feit dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Te meer omdat ook aan de door u ingeroepen nieuwe problemen, zoals hierboven uitgebreid geargumenteed werd, geen geloof gehecht kan worden."

Het betoog van verzoekende partij dat het CGVS het onderzoek niet grondig genoeg heeft gevoerd aangezien de contactpersoon die zij contacteerde in deze zaak, niet op de hoogte was van de vervolging of de tweede rechtszaak in hoofdte van verzoekende partij, is allerminst ernstig te noemen. Het gegeven dat de contactpersoon bij de Ahmadigemeenschap in Rabwah noch op de hoogte was van de bewering dat er tegen verzoekende partij en enkele van haar familieleden een fatwa werd uitgesproken noch op de hoogte was van de beweerdte valse rechtszaak tegen haar, haar broer en haar neef, terwijl verzoekende partij verklaard heeft de Ahmadigemeenschap in Pakistan hiervan op de hoogte te hebben gebracht, getuigt immers niet van een gebrekkig onderzoek doch wel van een verzonnen relaas, temeer ook haar verklaringen blijken geven van weinig interesse in de door haar ingeroepen problemen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekende partij het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Indien verzoekende partij hiermee niet akkoord gaat, dan kan zij niet volstaan met loutere kritiek, maar moet zij minstens concrete elementen aanbrengen ter weerlegging van de desbetreffende vaststellingen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. De commissaris-generaal

moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De documenten gevoegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's van verzoekende partij vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande motieven. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 110 865 van 27 september 2013 én uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat vervalsingen veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie Subject Related Briefing, *Pakistan – Corruptie en documentenfraude*), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de juridische documenten bijgebracht door verzoekende partij, waaronder het origineel afschrift van de rechtszaak 155/18/12/13 (waarvan bij aanvullende nota d.d. 30 oktober 2015 de voor eensluidend verklaarde vertaling werd bijgebracht) en het schrijven van haar advocaat gevoegd bij haar aanvullende nota van 10 april 2015. De enveloppe van verzending tonen enkel aan dat zij vanuit Pakistan post heeft gekregen, niets meer en niets minder.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekende partij voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS